

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Giriş	Makinist Taahhüdü	2
Şiir	Gagam	Can Karatek 3
	Uyku Hapları ve Gaz	Kaan Koç 4
	Esmeralda@	Onur Bayrakçıken 5
	Temiz Bir Nefes	Ayşe Deniz Ünan 6
	Gecenin Penceresinden Sarkan	Mustafa Halil Aydın 7
	Gerçekten? Masalsız Bir Robota Yazılmış Şiir	Can Küçükoğlu 8
Öykü	Hansel'in Mürekkepten Bir	Onur Selamet 10
	Dünyası Vardı	
	Balçık Bahçe	İrem Kulaber 14
	Şapkalı Ev Yemekleri	Özgürcan Uzunyaşa 19
	Bahçe Çocukları	Hasan Basri Çiftçi 22
	Devran Dönerken	Ömer Can Saroğlu 25

Edebiyat Fanzini:

İstasyon: 7

Ekim 2014

Yıl: 2

Kapak Resmi:

Emre Öksüz

Aslı Ekim

Dizgi:

Nil Müge Felekten

Bilet:

Üç Lira

İç Çizimler:

(Öykü Sırasına Göre)

Onur Akkiriş

Aslı Ekim

Gizem Malkoç

Erman Karakaya

Emre Öksüz

Makinistler

Can Karatek

Emre Öksüz

Onur Selamet

Ömer Can Saroğlu

Özgürcan Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

twitter.com/MarsandizFanzin

www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. marchandise

1. Yük Treni

2. Çufçuf Dansı!

MAKİNİST TAAHHÜDÜ

Ulaşım A.Ş. makinisti olarak;

Yolcuların canını, malını veya yolculuk haklarını gözeteyeceğimi, yaya ve çevre emniyetine önem vereceğimi, tren sürüş talimatlarına harfiyen uyacağımı, bana emanet edilen aracın sevk ve idaresinde gereken hassasiyeti gösterip yıpratıcı şekilde kullanmayacağımı, seyir halinde konfor ve enerji tasarruflu sürüş prensiplerine bağlı kalacağımı, karşılaştığım kaza ve olaylarda her ne olursa olsun yolcuların hayatına öncelik vereceğimi, şirketin bana sağladığı bu ünvanı en güzel şekilde temsil edeceğimi, mesleğimi ifa ederken uygunsuz ve kaba davranışlardan kaçınacağımı, kayıtsız ve şartsız taahhüt ederim.

GAGAM

Can Karatek

gagam. bu dağları buraya oturtun.
aranızda en azgın kimse o dalga şimdi.
aranızda en az yıkanan mürettebat kimler.
açılıyorsanız açarsınız da artık.
kaçılıyorsanız kaçılın ben atkımı nereye dolayım.
ötmek ve öttürmek ister misiniz.
buraya bakmayana bin seksen tane kostüm elerim.
ben seçmem. ben giymem. ben gelmem.
ben seyir zevkinize ütü değdirebilirim.
buraya bir ezber çizebilirim.
kartımı gösterirsem takatiniz gülümser.
hatırladıkça dolacak ağırlığınızı ezdiğiniz karıncalara
verebilirsiniz.

zerre küsmeyeceğim anahtarı verin.
ne üst üste ne üst üste ne üst üste gelmiştir.
ziller ziller ardına. halter haltere kalka kalka gelmiştir.
ben aykırı çıkabilirim halılarda tüplerle.
tüplerin halılarda bıraktığı izlerde bir fotoğraf dişlerim.
ellerime değin bir bardak verin.
su koyuvereyim kalkayım. kaleyi ben tutayım hatta.

yedeklere anlamdaş buldum. siz ve siz ve siz ve siz.
kenetlenir misiniz.
artık bir yerden ezberlemek lazım isteklerimizi.
sanki başkalar aynı zamanda üzüm üzümü.
öyle demeyin kümes kümese berraklık kazandırır.
ne neyin içinde yaşıyorsa o ona eser.
emerler. eklem bulur girerler. her duruşunu isterler.
bir at kurtarır gülüşünü gübresinden.
etimden sütüm terler.

nisan 2014

UYKU HAPLARI VE GAZ

Kaan Koç

gece kanıma giriyor

yoruldum kendime kusursuz bir ölüm aramaktan
nihayet nasılsa aynı; 160 ya da 40'la çarpan bir arabanın
tekeri altında başımsa bu kalan
ya da bir küvette tertemiz parlayan

bilinsin son mektubumu başkaları imzaladı
oturaksız komşu; merdiveni çıkarken ağlayan
bakkal - dikkatsiz; yüzüme merhabayla bakmayan
ya da halklar ve aşklar; ne zaman inansam
bana karşı ayaklanan

yoruldum giderken müziğin peşinde - renkler akışkan
yeni sokakları dolaşmak yeni yüzler isterdi
kimdi tepeye çıkarken isa'yı sırtından bıçaklayan
anladım; yaşamak için dikkatsizlik gerekti
yok ama köpükleri gibi dağılıp durduğum
bu cam kürenin suyunda heves
kırdı beni sallayan çocuğun da elleri

siyah ve teraslar - camlar ve uyku dolu odalar
pencerem çekiyor arzulu bir kadın ağzı olup beni
yağıyor avcuma haplar şişeden sicim gibi
gece ve çatılar - tabelalar sokakları terketmiş
kırılan bir cam düştüğü yerde nasıl olur da kanar

gece kanımda yürüyor

hatasız bir hayat denememiştım bugüne dek
düşündüm tersten bu kez her şeyi ve nihayet
ellerimde tutmak için yaşamı
anladım
ölümümü de sahiplenmem gerek

ESMERALDA@

Onur Bayrakçeken

bir řafak vakti göęe bakıyorsam hâlâ, sayendedir
göçlerini de gördüm kuşların ölümlerini de
gece uzadıkça yüreğimin yıldızlarını döktüm ben
ama ne zaman üşüse dans ediyordu çingene

sevmek herkeslere mahsustur, anlatamıyorum
ben senin tohumuna mevsim eyledim kendimi
cevaplanmayacak bir mailin ilk sözcüğüüm belki
“seni” diye başlayıp gidiyorum sokakların kucağına

ah burjuva burjuva! senden büyük çingene var
sen kalbini kanatırsın, o kazır sabaha dek midesini
ah burjuva burjuva yüreğim, sevda böyle mi taşınır
sen eğersin omuzlarını, klarnet sabahı yine çıkarır

gelmeyen baharları da vardır dünyanın, biliyorum
bahara aşına değildir üstelik bütün kıtaları dünyanın
yine de her insanın mutlaka bir çiçeğı olacaktır
umuyorum: quasimodo'nun hüznü bir gün

artık mağlubiyetten sayılmayacaktır

TEMİZ BİR NEFES

Ayşe Deniz Ünan

seni hayata bağlayan ipler
şaka maka tonlarca yükü çekiyor
ressamlar derneği üyesi bir ressam
son teslim tarihi sahibi bir yazar
piyasa şarkılarının aranan bestecisi
hiçbir dertli yanına uğramadan geçmiyor
kendilerinden bir şey buluyorlar demek ki
ah sen yok musun

bir uzaklardaki son durağımıza bakalım
bir de şu geldiğimiz noktaya
ve sabah selamını esirgemeyen güler yüzlü esnaf,
el sallasin içimizden bütün sınırlara
sen var ya

hep bir şeyler eksik kalıyordu hep
saçı kırık fönlü organizatörler
kafesimin içini süslemeye talip olunca.
en ince detayına kadar biz, siz hiç merak etmeyin
sandalyeler buraya sıklamenler şuraya
tüm bu kurumsallığa senin için göğüs gerdiğimi
bilmem söylemeye gerek var mı
derken bir bakışınla denizler fısıldadı
salak mısın (dalga sesi) böyle bir kafesin yok ki

kafamı bir yere bırakamıyorum yarım
o kuruyor bazı olumsuzlukları
sonra gerçek bir sevgiyi avucumda açtırarak
hayat kuruntuları yerle bir ediyor
görebildiğim hayatın tarzı böyle,
göremediklerim de bazen dile geliyor
sanki bütün hayallerimi gerçekleştirebilirim

temiz bir nefes, bir bebeğin ayağı
ah sen yok musun

GEÇENİN PENCERESİNDEN SARKAN

Mustafa Halil Aydın

şimdi geçmişin özlemi
ah damarımdaki tıkalı anarşi
ve bunun gibi birçok şey
şey

bütün bunlar yerli yerinde hepsi hepsi
biliyorsunuz ya ağaçlar kesildi bâb-ı âli'de
ve akrepler ateşle dost
sahi ne zaman yıkıldı kahveler de

durdum bir an şöyle arkama yaslanıp
arkam boyu tellallar
a mübarek berlin mi ki burası
intihar edelim

size hafiye koleksiyonumu göstermiş mi idim
doğrusu bu sizi cinayetten aklar
nerede o ben'i aşabilen delikanlılar
aman sakın orada kal fransız
adınla müsemma

GERÇEKTEN? MASALSIZ BİR ROBOTA YAZILMIŞ ŞİİR

Can Küçüköglü

etrafım sevinçli zombilerle sarılmış durumda iggy
seni, aman aklımı kurtsuzda yola çıkarma
seni, korkunun yokluğuna varırsam, eğilirim korkularından
seni, yanmaya gönüllü varmışlar –kuştanmış- aratasın beni
ve sırf ölümsüz bir suyla yıkanıp ölmemem için –bana beterlenişin
şuramda masalsız bir tamah, duasının hemen peşinden okunmasın diye mi
–gerçekten?

bütün denizlerimi geceni dişleyerek geçiriyorum iggy
sen beni uyurken iyiye de’mi uyutma
sen beni uyuyor zannederken kötüye beni uyutma
sen beni uyutmazken susuzluğunla yakabil
ve sırf yokluğuma davranmayayım için -bana kemerlenişin
şuramda masalsız bir rüzgara uzanıp
yanaklarımdan daha öpülesine aşkılanmayayım diye mi
–gerçekten?

neyi korkmuyorum biliyor musun
her şeyden kalbim şeklinde geçebilmeyi iggy
sana beni destekletmeyerek
beni makul demetleriyle sulamalarından korkmuyorum
sana beni destekletmeyerek zifirleyecekleri lalsizliğimden
ve sırf gözlerimi az daha bekleye onabil diye sen
bana bir bilmemek tiyatrosunu emirleyecek
bu kapansız nehir
şuramda masalsız bir toprak, yağmuruna hazırlıksız yamalanmasın diye mi
–gerçekten?

ayaklarım iggy, uzamak için yaratılmışa benzemiyorlar mı sence de
seni -dünyaya gülmemem için- yolladıklarına inanmıyorum
seni -dünyaya gülmemem için- varladıklarına
seni gülüşümü hayal etmediğine bir an olsun inanmayayım
seni bir sırğ gül solana dek kapanmam diye tutturuyor mu hala gör
ve şurada -delirmememin kafiye olmadığı yaşanan bir gerçekten

gerçekten seviyorum seni iggy
beni sana yasaklayan müjdeciler hiçbir açısını küsmek sanmasınlar
güneşin
beni sana yasaklayan müjdeciler devletten bir gölgeye kapılıp
yanmasınlar
beni sana yasaklayan müjdeciler belki taşandır
ve sırğ seni bana yasaklayan müjdeleri buldurup
ayı yansıtmaya ikna et diye sen

sen iggy
tam şuramda demeksiz bir semazen eteği gibi
dönüyorsun ya zikrimde
bana bu gözünü sevdiğimin imkansızlarıyla gel hep
yalnız yol açmak değiliymiş bu masalın
gerçekten akan sevgiliye

HANSEL'İN MÜREKKEPTEN BİR DÜNYASI VARDI

Onur Selamet

“Hızlı geçin, bir yeriniz kesilmesin!” diyor. Bunu bir kaplumbağa ailesinin yüzüne söylüyor. Kendisine yönelen bezgin bakışların farkında değil. Sadece biraz telaşlı. Gözleri sürekli odasının kapısını kolluyor, gelen giden yok.

Kaplumbağa ailesinin aynanın içinden geçip gitmesi yaklaşık kırk dakika sürecekti (ya da belki de sonsuza dek). Dilruba onları izlemekten sıkılıp kaplumbağaları içeri itmeseydi eğer. O da peşlerinden gidiyor. Artık *güvendeler*.

* * *

Gökyüzü simsiyah ve damlamaya meyilli. Yeryüzü de öyle. Sanki her şey her an akmaya hazırmış gibi. Ağaçlar, toprak, işte bu bahçe; bahçenin çitleri ve elbette bahçe kapısı... Her şey ufak bir çocuğun suluboya egzersizinden fazlası değilmişçesine baştan savma.

Çocuk bir bisiklete tünemiş. Çelimsiz bir yüzü, sarı saçları var. Kulakları, *başka türlü mümkün olamaz ki* kepçesi. Tırnaklarının dibi koyu siyah. Yanakları lekeli. Dudaklarının üstü de pütür pütür kara. Bisikletiyle belli bir mesafede ileri geri gidip geliyor. Dilruba'nın adım seslerini duyunca başını kaldırıyor. Burası onun bahçesi, bunun bilincinde konuşuyor: “Kelebekleri ezersen tırtıl olur.”

Tekerlerin altında çıtırdayan kelebeğe yaklaşıyor kameralar. Sahne ışıkları sönüyor ve tek bir spot ezilmiş kelebeği aydınlatıyor. Kelebek dizlerinin üstünde doğruluyor, şapkasıyla mutlu bir şekilde halkı selamladıktan sonra tekrar yere çöküyor. Tekerler ona doğru geliyor, ön tekerden sallanmakta olan kanadını görünce gülümsemeyi başarıyor. Bisiklet kelebeğin kalkanını toprağa gömüyor.

Çocuk bisikletten inerken keyifli. Dilruba az önce olanlara karşı olağanca kayıtsızlığıyla, “Sana,” diyor, “Kaplumbağalar getirdim.”

“Görebiliyorum.” İlgisizlik dizboyu.

"Hâlâ canın sıkılıyor mu?"

"Biraz."

"Bu hafta sirk gelecek diyordun, gelmedi mi?"

"Geldi."

Çocuk bakışlarını bahçenin ötesine taşıyor, uzaklarda bir gösterinin ışıkları bulutları yalamakta.

"Gittin mi?"

"Seni bekledim."

Dilruba gülümsüyor. Kaplumbağalara dönüp onlara uslu durmalarını söylüyor. Uslu durmalarını ve fazla uzaklaşmamalarını. Yoksa döndüğünde küçük kardeşi onları çorba yapacak. İşte böyle tehdit ediyor zavallıları. Kaplumbağa ailesinin reyisi bunu kaldıramıyor. Uzaklaşmaya başlayan kardeşlere bakıp ailesine sesleniyor: "Gidiyoruz."

* * *

Hansel ve Gretel değil. Ama öyle olsalar, oğlanın bahçeden sirke kadar uzanan yolda arkasında bıraktığı mürekkep izlerini görüp ona *Hansel* yakıştırmasını yapabiliirdiniz. Sanki çocuğun paçaları kanyor, koyu koyu. Ekmek kırıntılarından daha etkili. Dilruba'nın umrunda değil. Elini kardeşinin eline sıkıştırmış. Sirke gidiyorlar.

Gök gürlüyor. Bu kaplumbağaları biraz korkutuyor. Diyardan kaçış yolculuklarına bir süre ara verip kabuklarına çekiliyorlar. Bisikletin kelebeği gömdüğü toprak kesik kesik öksürüyor. Dilruba kardeşinin elini daha sıkı tutmuş olsa gerek.

* * *

Sirk eğlenceli değil. Bu devirde kimse parmakları olmayan bir piyanistin ellerinin kalaniyla çaldığı müziğe ilgi duymuyor. Bir insanın mağara gibi açılmış ağzına kafasını uzatan aslanın saygı görmesi mümkün değil. Küskün bakışlarıyla seyircileri süzen bir devin kaşları üstünde yürümeye çalışan akrobatlar kimsenin yüreğini hoplatmıyor. Devlin buna içerlediği açık. O içerledikçe kalın kaşları titriyor. Kaşlar titredikçe üstündeki akrobatlar yirmi metre aşağıdaki çivili havuza soğuk terler bırakıyor.

Kimse memnun değil. Dilruba ve kardeşi de öyle. Gösteriyi sunan cüce sirkin son mucizesini takdim ederken seyircilerin büyük kısmı salonu boşaltmaya başlıyor. Dilruba da kalker gibi oluyor. Çocuk onu kolundan tutup oturtuyor. Beklediği, görmek istediği bir şey varmış gibi. Yüzü olmayan bir seyirci önlerinden geçerken onlara hayret dolu bir bakış atmayı başara-

biliyor. Bu, Dilruba'yı güldürüyor. Kardeşiyse yalnızca somurtuyor.

Cüce sahneden ayrıldığında ışıklar sönüyor. Gösteri alanını hazırlamakla meşgul pek çok *koşuşturu-*cunun sahneye atladığı hissediliyor. Kısa bir süreliğine yer hafifçe sallanıyor. Sallantı kesildiğinde ışıklar da geri geliyor. Sahnede dev, şeffaf bir kavanoz var. Kavanozun kenarında halattan bir merdiven.

Simsiyah taytı ve deri maskesiyle bir kadın belirliyor. İçinde bulunduğu diyara aykırı, mağrur bir havası var. Seri hareketlerle merdivene tırmanıp kavanozun ağzına ulaşıyor. Dilruba, kardeşinin hafifçe titrediğini seziyor. Sonunda gösterinin onu heyecanlandırmaya başladığını düşünüp keyifleniyor. Kardeşinin alnındaki siyah *ter* damlacıkları şakaklarda büyüsüz bir dansa tutuşuyor. Sahnedeki kadın ağzını açıyor ve kavanoza kasmaya başlıyor. Sanki zift kusuyor. "Bir ağız, onlarca litrelik kavanozu saniyede kaç litre kusarak doldurabilir?" sorusu akıllarda doluyor ve Dilruba cevap vermek bir yana dudaklarını kopartıp atmak istiyor.

Çünkü kadın kavanozu doldurduktan sonra maskesini çıkartıyor.

Dilruba sadece, "Anne?" diyebiliyor. Kardeşi çoktan ayağa kalkıp ona doğru koşmaya başlamış bile.

Ulaşması imkânsız bir koşu bu. Çünkü Hansel'in diyarının şalterleri indiriliyor. Bu tam da kaplumbağaların kabuklarından çıkıp kaçışa devam etmeye karar verdikleri ana denk geliyor. Karanlık onları da kedere boğuyor ve baba yılğın bir şekilde kaçış planını iptal ettiğini duyuruyor. Ayrıca tam o esnada, evet, gerçekten de tam o esnada topraktan fırlamaya karar vermiş bir tırtıl kör olduğunu sanmakla meşgul. Bir tırtıl için korkunç bir travma.

* * *

Hansel'in mürekkepten bir dünyası vardı. Bundan asla gocunmazdı. Sınırlarını kardeşi Dilruba'yla birlikte çizmişlerdi. Aslında adı da Hansel değil. Çünkü doğmayı hiç başaramamış ve haliyle resmi bir isim de almamıştı. Annesi, ona ve Dilruba'ya hamileyken intihar etmeye kalkışmıştı. Gerçek bir kriz anı dışında kimse litrelerce mürekkebi içmeye kalkmazdı. Anneleri olacak o kadın bunu denemişti. Neredeyse başarılı da oluyordu. Dilruba kardeşini işte o gece *kaybetti*. Annesini ise babası olacak adam kurtarmıştı. Kendisi doğar doğmaz annesini terk eden o adam. Bu işler karışık ve anlaşılmayı hak etmeyen cinstendi. Dilruba on bir yaşında olmasına rağmen bunlara pek kafa yormazdı. Çünkü kardeşini kaybettikten üç yıl sonra, onu aynanın içinde tekrar bulmuştu. Geveleyen

bir mürekkep yığınınından fazlası değildi. Ağzı ve gözleri vardı. Bu, bir kardeşi ve bir diyarı baştan inşa etmek için yeterliydi.

Öyle de yaptılar. Hansel, Dilruba'nın dünyasına geçemiyordu ama bu problem değildi. Dilruba zaten onu neredeyse her gün ziyaret ediyordu. Diyarı annelerinden saklı tutmuşlardı. Annelerinin omuzlarındaki yükü az çok anlayabiliyorlardı. İşini yarım bırakmış bir katilin huzursuzluğu, başka hiçbir şeye benzemezdi. Annesi sağ kalan kızının saçlarını tararken sanki Dilruba'nın kafasını kopartmaya çalışıyordu. Ona hazırladığı kahvaltılarının hepsi sanki küçük kızını yavaş yavaş öldürecek zehirli karışımlarla doluydu. Dilruba okuldan eve dönerken kavşağa hızını alamadan girip Dilruba'nın burnunun ucunu sıyıran kamyonun şoförü sözüm ona annesiydi...

Annesi kendisi dâhil kimselere itiraf edemediği bir şekilde kızının peşindeydi. Eğer Hansel'i bilseydi, onun da peşinden giderdi.

Ve görünen o ki artık öğrenmişti.

* * *

Dilruba yatağında. Sanki metrelerce yüksekten yatağına bırakılmış gibi hissediyor. Kapı öfkeyle açılıyor. Öfkeyi duyan, kapıyı açan değil de kapının ta kendisi belki. Annesi içeri girdiğinde bütün odak noktaları kadının kan çanağı gözlerinde toplanıyor. Dilruba'yı omuzlarından tutup kaldırıyor. Bir şeyler söyleyecek, azarlayacak mesela. Sonra vazgeçiyor. Değmez, dermişçesine kızını geri bırakıyor. Dönüp aynaya bakıyor, *kendisine*. Allah için çok çirkin gözüktüyor. Bir an gösterinin sonuna pek fazla kişinin kalmamasından memnun oluyor. Fakat aynada başka bir tuhaflik yok.

Yalnızca aynanın önüne yığılmış birkaç kaplumbağa oyuncuğu, hepsi o kadar. Kadın kaplumbağalardan birisini sinirle tekmeleyerek odadan çıkıyor.

Dilruba'nın düşünme yetisini geri kazanması zaman alacak. Geldiğinde yataktan fırlayıp aynaya koşuyor. Darmadağın olmuş sümüklü yansımasından fazlasını göremiyor. Uzattığı ele kendi eli cevap veriyor. Sıkıdığı yumrukların çelimsizliğini ilk defa o zaman fark ediyor. Bir kaplumbağayı da o tekmiyor.

Kaplumbağa ailesinde sıcak saatler.

Tüm bu olanlara *onların* sebep olduğunu anlaması çok sürmüyor. Aslında kurallar basit: Yaratığın dünyanın başkalarına görünür olmasını istemiyorsan, içine dış dünyadan oyuncaklar sokma! Onlar orada gerçeğe dönüşebilir, evet. Ancak hayali gerçeğe dönüştürmekle meşgul olan ayna, bir anlığına da olsa

kapısını açık unutmuş olabilir.

Dilruba daha önce de içeri pek çok şey sokmuştu. Ama hiçbirinde yakalanmamış, haliyle de bunun *yakalanılabilecek* bir şey olduğunu öğrenememişti. Tekinsiz kapıların tekinsiz kuralları olurdu. Bunu biraz geç anlamıştı. Kardeşinin nasıl olduğunu merak ediyordu. Kurdukları iletişim ilk defa bu kadar açık bir şekilde kesilmişti. Annesinin, gösterinin (ve dünyalarının) bir parçası olmayı başarabilmesi; intihar etmeye çalışıp kardeşini öldürmesiyle sonlanan macerasından daha çok gücüne gitmişti. Üstelik kadın, dünyalarının fişini çekmenin de bir yolunu bulmuştu. Dilruba ve Hansel'in bunu bulmaları dört yıllarını almıştı (o zamana kadar geri dönüşler yalnızca gelinen yoldan yapılabiliyordu). Fişi çektiğinde/şalteri indirdiğinde, diyar bir müddet kararıyordu ve herkes kendi dünyasına dönüyordu. Eve dönüş yolunu hayal etmek yeterliydi.

Dilruba annesinin bunu hayal edebildiğine şaşıtı.

* * *

Hansel'in dünyasında kokular o kadar da keskin değildir. Yoksa onca mürekkep beyninizi yumuşatabilir. Dilruba o sabah hayatında ilk defa bu kadar keskin bir kokuyla uyandı. Aslında kokuya uyanmasa, hemen akabinde kırılan aynanın sesi onu mutlaka uyandıracaktı. Bu sadece çirkin bir boy aynasının tuzla buz olup odaya saçılırken çıkardığı sestene ibaret değildi. Bu yaratılması yıllar sürmüş bir diyarın da parçalanma sesiydi. Duyduğu koku o mürekkep diyarın sokakları, bahçeleri, gökleri. Yıkımın ve Dilruba'nın tanımlayamadığı başka onca hüznü duygunun. Dilruba'nın gözbebeklerinden yansıyansa boydan boya mürekkebe bandırılmış öfkeli bir çocuktü. İkizini ilk defa bu dünyada görüyordu. Capcanlıydı. Beyaz dişlerinin arasında bir tırtıl sallanmaktaydı.

Tırtıl, kürdan olmak için çok yetersiz bir canlıydı. Hansel onu yere tükürdü. Tırtıl düşerken hâlâ iftiraya uğradığını haykırıyordu. Elbette fişin nasıl çekileceğini anneye o fısıldamamıştı toprağın altından. Dilruba'nın gözü kardeşinin elindeki bisiklet zincirine kaydı.

"Merhaba kardeşim," dedi. Zafer kazanmış bir kumandan muhakkak ki bu ses tonuyla konuşurdu. Son savaşına hazırlandığı bakışlarından belliydi. Verde mürekkepten bir gölet oluşmuştu. Merdivenlerden ayak sesleri yükseliyordu.

Dilruba gelenin kim olduğunu biliyordu. Hansel de öyle. Küçük kız sadece bir soruluk zamanı old-

uğunu bildiğinden aceleci davrandı: “Nasıl?”

“Annemizin mürekkebi beni bu dünyaya getirdi. On bir yıl geç de olsa, ona teşekkür borçluyum. Bunu düşünmesi, hepimizin gözü önünde benim için o kavanozu hazırlaması büyük incelik, değil mi?”

Bunları söylerken öfkesi biraz yatışmış gibiydi. Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı.

“Onun mürekkebinde yıkandım ve şimdi, onun için buradayım. Bundan daha harika ne olabilir!”

Dilruba duygu kaosunda boğulmaya ara vermezse nefessiz kalacağını hissediyordu. Kardeşi geri dönmüştü, geri dönmüştü! *Kaçıp gitselerdi ya işte,*

daha fazla mürekkep dökülmeden...

Hansel bisiklet zincirini iyice kavradı. Annesi kapının hemen arkasındaydı. Soluğunu duyabiliyorlardı. Solumuyor, sanki hırıliyordu. Hâlâ boğazında eser miktarda mürekkep kalmış olmalıydı. Hansel o gün son kez konuştu:

“Ben bu dünyaya seni öldürmek için geldim, anne. Sense beni öldürmek için burada bekliyordun. Lütfen, aç artık şu kapıyı!”

Dilruba **göz**lerini yumdu.

Anne kapıyı açtı.

BALÇIK BAHÇE

İrem Kulaber

Öyle anlar var ki içimde, ölürsem benimle birlikte yitip gidecekler diye boşaltmak istiyorum hepsini bir kutuya.

Hikâyemi, üzüm buğusuna yazmak istiyorum; varın siz düşünün, neye çabalıyorum.

Sırtımı yaslama için bir dağ seçtim kendime, onu yaraştırdım heybetiyle dertlerime; yamaçların uzlaştıracı değil uzaklaştıracı olduğunu katmadım hesabıma.

Parmakla saydım ben geleceğimi; dinginliğime, durgunluğuma düşen tek bir damlayla,

“Ölmüş bütün babaları suçluyorum.”

Tavanda gazeteler var; dökülmüş sıvanın, işlemiş rutubetin uçlarını sarkıttığı sarı gazeteler, üz-

erlerinde kim bilir kaç yıldan kalma resimler... Üst kattaki odaların çekmecelerinin birinde sararmış sayfalara atılmış acemi çocuk imzaları görüyorum; kilidi kırılmış hatıra defterimin parçalanmış, küsmüş, soğumuş sayfaları üzerindeki günlerime titriyor gözüm. Döşemeler, tavan; gözlerimi diktiğim yer yazı, gözlerimi kaçırdığım yer yazı... ve resimler ve gazetelerde gördüklerim, hâlâ hatırımda izler bırakan, dekolteli sarışınlar.

Çocukluk enginiydi dönemlerin. Ardını düşünmediğimiz, balını yediğimiz zamanlarıydı hayatın.

Şimdi yılları ardıma alıp bakarken yıkılmakta olan bu döküntüye canımı yitircesine sızlıyor içim. Bir zamanlar bu tahtalar üzerinde koşturan ayaklarım, büyümenin utancıyla kıvrılıyor kendi içine. Değişmediğimi haykırsam bu taş-bu ahşap eve, sanki her şey büyülü bir şekilde düzelecekmiş gibi geliyor. Yediremiyorum kayıpları. Boğazımda ip atladığım

organımdan bir düğüm... Ağızdan ayrılmış her söz, çalakalem atılmış her kahkaha, edilmiş her beddua çınlıyor kulağımda. Zamanında deşmeye mecalim yoktu; kendimde mecal bulduğum anlarda etrafımda soru soracağım kimse kalmamıştı. İşte böyle dımdızlak kalakaldım bilinmezlerim arasında. Çıkamadım, yıllardır aklımdan çıkmayan bu kokulu evin odalarından.

* * *

“Üç diş,” diyor, duyuyorum, fısıldıyor. Girişte, çocuk boyunda o küçük musluklu, o küçük lavabonun başına eğilmiş, başını eğmiş; “Üç diş,” diyor, “ne kanlı ne tükürlü.” Su akıyor, suyu biliyorum, uyuşturacak soğuklukta ama boşa akıyor, “Aksin gitsin,” diyor, “aksin sel olsun gitsin,” ve tükürüyor üç kere. Musluğu kapatıyor, dönüyor gerisin geri yatağına. Ben merdivende; ben, en üst merdivende sarkıtmışım başımı aşağıya. Görmüyorlar beni. Görmezler. Meşhurdu nazlanmalarım. Teyzemin o vitraylı, o ahşap gardiropu, o yeşil karyolalı odasında uyutmazlarsa beni, tabii ki merdivenlerde, kapı eşiklerinde sürünecektim gece boyu. Sabahı bulmazdı, en sonunda pes ederdim de dönerdim bana hazırladıkları yatağa, bilirlerdi. Bildiklerini bilmezdim.

Sabah her zamanki gibi gelirdi, her zaman güzeldi. Ben küçük, yeni, gökyüzüne bir kat daha yakın ahşap-taş evimde, hayallerimi yüzdürürdüm balıklarında. Harikalar diyarında bir zaman dilimiydi benim için o yaz; çıktığım en güzel tatil, sandığım belki de.

Kahverengi örtülere sarınmış anneannem alırdı ekmekleri. Çıtır ekmekleri, soğuk holdeki yer sofrasında kırıklardık yaygı üstüne. Üzerimize çektiğimiz, bacakları açarak yemenin bir günah farz olduğu yer sofrasında, tepeleme yığardım mideme tüm kızartmaları, sarımsaklı. Bana iş buyrulmazdı hiç. Evde üç buçuk kişiydik, bir de ara sıra uzak bir yerlerden gelen teyzem vardı. Ziyaretlerinde, kaldığı yere ait ters lale hikâyeleri anlatırdı. O yokken, kartpostalları gelirdi o uzak şehirden, nasıl sevinirdim. Eli boş da gelmezdi eve gelirken, plastik bebekler hep ondandı.

* * *

Banyo yapmamak için ağlıyorum odada. Aslında gözyaşlarım dışarıdan görülmüyor olmalı ki kimsenin umurunda değil bu isyanım. Tırnaklarımın içi çamur dolmuş oynarken balçık havuzumda, bahçedeki kum birikintisi içinde çırpındıkça, kumları çiçekler gibi savurdukça havaya, saçlarımın arasına dolmuş her

bir tanecik. Doluşsun varsın, ne severdim oynamayı onlarla.

Ağlıyordum işte, içime içime dişlerimi sıkarak. Hem üşüyeceğim çıkınca, hem de akrep var işte o banyoda. Isırsın mı akrep? Dedemi ısırmış zaten. Dedem yaşamıyor.

“Anane yıkanmak istemiyorum işte, akrep var orda akrep. Sen dedin bir kere, duydum ben sizi dinlerken. Dedemi sokmuş.”

“Kızım gir şuraya döküvercem ben suları senin üstüne, sobayı da yaktık bak, nerden geldi aklına akrep makrep gir hadi içeri, bak üşütçen.”

“Ya tamam gircem ama duydum dedemi sokmuş niye uyduruyon işte.”

“Soktuydu dedeni ta kaç yıl evvel ama akrep zarar vermez korkma sen, ben kaç kere temizledim oraları. Sen bilyon mu ben gelin geldiğimde ne hald eydi buralar. Şimdi ben mis gibi tutuyom her yeri.”

Odanın içinde, sonraları gömme dolaba çevrilen küçük bir bölmeydi banyo, beyaz kapılı. Oturdum da dökürdüm suları. Eğdim başımı. ıltıp ıltıp dökü suları anneannem aşağı. O gün beni akrep makrep ısırmadı.

* * *

Gün içinde, evdeki herkes ayakaltından çekiliyor sanki. Anneannem mutfakta, annem bahçede, küçük kardeşim geziniyor yerlerde emek emek. Gezdirmiyorum onu yanımda, zaten öyle küçük ki. Annem bağılıyor bahçeden, “Meserret halam inekleri otlatıyor!” Yüreğim hopluyor bir an. İnekler demek. Hemen koşar adım atlıyorum merdivenleri, demir ve ağır kapıyı açıp küçük balçık bahçeme çıkıyorum. Annem bahçede semizotu topluyor. Semizotu mutluluk veriyor. Bir an gözlerime uğrayan sofraya hayalinden sonra bahçenin, arkadaki tarlaya açılan emanet ahşap kapısının büyük deliklerinden gözetlemeye başlıyorum Meserret hanımı. Elinde karpuz, koşturuyor inegi, inek delirmiş gibi kaçıyor, nasıl heyecanlanıyorum nasıl korkuyorum. Ne diye kaçıyor ki bu inek? Annem içeri giriyor, inek kapıya yaklaştıkça üç beş adım geri kaçıp kusacak gibi oluyorum heyecandan ve her defasında oyuklu kapıya tekrar yaklaşıp gözetlemeye devam ediyorum. Sonrasında canım sıkılmış olacak ki, balçık bahçeme dönüyorum.

* * *

"Anne, çınarların dibine gidelim mi çekirdek yemeğe?"

"Otur evde napcan çınarların dibinde? Oh kızım, iş çıkarma bana yeni astım çamaşırları."

"Anne ne işi ya dondurma yeriz belki?"

"Yersin dondurma, bademciklerin yeni şişti, hastane hastane gezdirmek mi istiyon sen beni."

* * *

Çınarlar hemen karşısındaydı yolun. Dalları öyle alçaktan başlardı ki çay bahçesinin ikinci katına çıkarken başımızı eğdik kafamızı dallara vurmamak için. Yalnız gidemezdik ama oraya ve altından geçerken çınarın, bir elimle elini tutardım yanımdakinin, diğer elimle de kulağımı tıkdım. Dayım bunu fark etmesin diye uğraşıyorum yıllardır. Korktuğumu bile bile üzerime saldığı muhabbet kuşları gibi bunu da öğrenirse beni çınarın dalına oturtup kaçır belki...

"Anneeeeeee!"

"He!"

"Vazgeçtim gitmeyelim. Karnım acıktı ama."

* * *

Teyzemi çok özledim. Bugün bi bisiklet gördüm sokakta, köşe evdeki sarı çocuk sürüyordu. Fakir ama onlar, çocuğun burnundan hep yeşil sümükler akıyor. Fakirlerin sümükleri yeşil akar. Teyzemden kırmızı bisiklet istemicem ama onu göstericem gelirse, belki alır. Alcanı anlarsam en çok pembe renkine sevdiymi söylerim.

* * *

Giymezdik hiç çorap, sonra gece boyu karnımın gark gark seslerini sakınırdım annemden. Korkuturdu aniden uyanması. Çişimi bile tutardım sabah ezanına kadar bazen. Uyanınca sinirli olurdu. Sevmездik haybeye bağırsıları. Şunun şurasında, evde dingin, huzurlu takılan üç buçuk kişiydik. Tatil yapıyorduk, tatilde kimse kimseye bağıramaz.

Annem kalkıyor birden. Hemen tutuyorum nefesimi. Acaba diyorum, dışımdan mı düşündüm, yandık şimdi. Ağzı kurumuş olmalı ki yalaya yalaya dudaklarını geçti üzerimden. Eşiğı geçti yalpalayarak, merdivenleri indi uyuklayarak. Açılmış musluk sesi geldi, öyle rahatladım ki musluk sesiyle salıverdım içim-

deki gark gark seslerini dışarıya. Sonra dedim neden su sesi akıyor ip gibi, engele takılmıyor, foşurdamıyor. Kalkıp usulca çıktım odadan, uzattım kafamı döner merdivenden aşağı. Annem kollarını iki yana açmış, lavaboyu tutuyor. Su akıyor, bu anlatıyor.

"Hayır olsun, hayırlara karşı gelsin. Üç dış," diyor, "Yine üç dış, ne kanlı ne tükrüklü, su gibi atsin gitsin tü tü tü." Arkasını dönüyor. Kafam ağır geliyor da bir anda kaldıramıyorum yerden, beni görünce bir çığlık atıyor: "Napiyosun kızım cin gibi indirmişsin kafanı!" Gerginliğim ve heyecanım annem beni görene kadar sonra rahatlıyor, "Anne napiyorsun sen?" diyorum. "Rüya gördüm kızım," diyor, "Dağlara taşlara, kulağa kurşun. Hadi git yat, üşütceksin."

"Hay Allah'ım," diye söyleniyorum içimden. "Rüya görmekle suyun ne alakası var," diyorum. "Bu annem biraz manyak."

Kıkırdarak sıcak yatağıma giriyorum.

* * *

Annem bugün kahvaltıda öyle durgundu ki. Geçen gece de duymuştum bu musluk seslerini ama böyle etkilememişti rüya onu. Şimdi bir hüznü bir dalgın. Sevmedim bu halini. Üzülmesin diye sofrayı toplamaya yardım ediyorum. Taşırken duvara çarpıyor sini, koca bir 'doon' sesi. Hemen 'hıı' diye nefesimi tutup bana ters bakışlar atan anneme şirin bakışlar atarak balçık bahçeme çıkıyorum. Kardeşim demir salıncağın altında oynuyor emek emek. Gidip biraz onu kurcalıyorum. Ağzını yüzünü inceliyorum. Saçlarını çekiyorum hafifçe, mızıldamaya başlayınca bırakıyorum. Annem mutfak penceresinden uzatıyor başını, "Kız! Oynama çocukla gel sen buraya bana yardım et" diyor. Kendimi savunmaya kalmadan salak kardeşim kafasını demir salıncağa vuruyor ve ağlamaya başlıyor. Annem bir bağırsı geliyor hemen vuruyor elime bir tane, "Allah, Allah! Ben naptım be salıncak vurdu kafasına!" diyorum ama annem öyle abartıyor ki işi, beni dinlemeden içeri sokuyor kardeşimi. Mutfakta yere, yanına oturuyor, siniyi bile veriyor önüne oynasın diye, koca siniyi. Kardeşim sinide yansımına bakıyor, eğri büğrü olan suratını gördükçe kikirdiyor sürekli. İşte böyle anlar çok kızıyorum anneme. Kendimi mikroplu bir manyak gibi hissettirdiğı için, sanki ben küçücük çocuğa zarar vermek istiyormuşum onu kiskanıyormuşum gibi hissettiğı için nefret ediyorum ondan. Hele de abartılı tepkileri bir anda titrememe sebep oluyor. Ben ablayım be. Kimse sekiz buçuk yaşında olduğumu hesaba katmıyor.

Sinirlendim.

"Gitmek istiyorum ben artık evime, sıkıldım burdan."

"Evin neresi kızım senin?"

"Burası değil."

"Burda yaşıyoruz biz artık."

"Tatil evinde yaşanır mı be sürekli, ne önemi kalcak o zaman buranın."

"Ne tatili kızım, ne tatili? Git çoraplarını giy."

"Bıktım, teyzem gelsin bari babam gelsin, babam nerde kaldı hem?"

"Avaz avaz bağırma bak yengen duyacak yandan yine cıldırtıyor bu kız dicek."

"Bana ne yengemden, senin yengen o, sevmiyom onu zaten. Babam ne zaman gelecek alcak bizi annee!"

"Bilmiyorum kızım, bağırma diyorum sana bak. Duymasın kimseler!"

Kim bu kimseler, neden bizi duymamaları gerekiyor bir türlü anlayamadım. Diğer evlerin altından geçerken sesler geliyor pencerelerden, gülüşler, kavgalar. Ama yok, bizim ev hep hayalet dışarı.

Ağzımı bantla o zaman? Anneannem seccadede oturuyor, boynunu eğmiş bir yana, namazı bitmiş tespih çekiyor yüzünde o melek gülümseme. İşte yine bir anda geçiyor sinirim, oturuyorum kucağına. "Oku bana," diyorum. Başlıyor okumaya ya da okuduklarını bana üflelemeye, üfledikçe hafifliyorum, ileri geri sallanıyoruz birlikte. Anneanne kucağı bu dünyadaki cennet herhalde. Bence cennete gidince bütün melekler anneanneler olacak. Anneannemin cennete gittiğini ve bembeyaz geceliklerle derelerin kenarında gezindiğini düşündükçe kıkırdıyorum. Kıkırdadığımı duyunca bir de o gıdıklıyor beni. "Tü tü tü çıksın gitsin, bana bakma bak şu pencereden uçtu gitti nazarların," diyor. Koşuyorum pencereye, bakıyorum bulutlara doğru. Bulutlara nazar değmiyor diye düşünürken yağmur başlıyor.

* * *

Annem iki gündür sinir tüpü, çok sinirleniyorum. Felaket haberi bekliyor gibi bi halde. Bugün bakala cips almaya çıktım, eve girdiğimi görünce neden haber vermiyosun çıktığını diye bağırdı durdu. Ben şaşırıp bakakalınca da ağlamaya başladı, "Oh annem gitme bir daha haber vermeden," dedi. Alıştım artık bu hallerine. Sanki o benim çocuğummuş gibi, "Tamam annem," diyip ağzına bir tane cips verdim, sustu.

* * *

O sabah, sabahlardan bir sabah ben radyoda rol yapan adamları dinliyorum. Sedire yatmışım çınarların dallarını konuşan adamların kılığına sokuyorum. Bir yandan da keskin diş kardeşin ısırıp kızarttığı kolcağızlarıma üflüyorum. Isırdıkça ve ağlamadıkça ablalığımı hissediyorum. Gözlerim gururlu gururlu süzülüyor dışarı, elektrik direklerine takılı kalmış poşetlerle. Kardeşim yerde, anneannemin açık kalmış seccadesi üzerinde, tespihliğe takılı kalmış tespih ile oynuyor. Radyodaki öykülerden kopmuş, ablalığım hakkında kendi kendime koltuk kabartırken, bir 'hık' sesi geliyor kardeşimden. O an atlıyorum sedirden, yüzüne bakıyorum, yüzüme bakıyor anlamsızca, birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra o anlamsız yüz kızarıyor ve şişen damarları fark ediyorum, "Anneeeeeeeee!" diye çığlık atıyorum, tespih dağılıyor, yerlere dağılmış boncuklar merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor, annem elinde her ne varsa düşürüyor bir bir, "Noldu!" diye koşuyor üst kata alıyor kardeşimi kucağına, vuruyor sırtına, haykırıyor, ben kendimi merdivene atıyorum, korkuyorum, anlayamıyorum, anneannem koşuyor, kardeşimin boğazına kıvrılmış işaret parmaklarını sokuyorlar, bakamıyorum, sanırım kardeşim... ölüyor? Ölmek nasıldır acaba diye düşünüyorum. Kardeşimin ölümü nasıldır diye düşünüyorum, gözlerim biraz doluyor, sonra tek çocuk olmak geliyor aklıma, teyzemin o hediyeleri sadece bana alacak olması, belki kardeşimin hakkını da bana vermesi... Bir an için mutlu oluyorum, sadece bir an için sonra kafama vuruyorum, canımı acıtıyorum, ağlıyorum, salak diyorum kendime. Öyle ani öyle hızlı oluyor ki bunlar, hepsini hatırlamak için yavaşlatıyorum zihnimde. Merdivenden inerken bir takım teyzelerle çarpışıyorum yanımdan canhıraş geçen. Annem haykırmaya devam ediyor, gördüğüm en son sahne ters çevrilmiş bir halde domatesleşen kardeşim oluyor. Gülesim geliyor. Ağlıyorum.

* * *

Islak yastıklara uyanmayı hiç sevmedim. Ne ara uyudum bilmiyorum. Üstümü örten kimse de olmamış üşümüşüm, burnum akıyor birazcık hemen rengini kontrol ediyorum. O anda geliyor aklıma neler olduğu, kalkıyorum hemen geziyorum evi kimse yok. Yalnız eve uyanmayı da hiç sevmedim. Sen uyurken neler olduğunu bilemezsin ve her şeyi kaçırmışsındır. Kapının önünden sesler geliyor, evin demir kapısının. Ayağıma büyük gelen bir çift terliği ayağıma geçirip açıyorum ağır kapıyı. Dayım orada, arkadaşlarıyla

bekliyorlar bir arabanın önünde sessizce. Sigara içiyor hepsi. Hiçbiri gülmüyor. Acaba, diyorum, öldü mü kardeşim. Beni fark eden biri geliyor, beni kucağına alıyor. Ayağımdaki terlikler düşüyor. Dayımın en yakışıklı arkadaşı bu. Bana şefkat göstereceğini diye hemen gözlerimi dolduruyorum rüzgârın peydahladığı yaşlarla, sığıyorum göğsüne, “Hişşşt geçti,” diyor, saçlarımı okşuyor. “Geçti tabi geçti de neler oldu bir bilsem,” diyorum içimden. Lacivert bir sigorta yanaşıyor evin önüne. Sigaralar sönüyor. İçinde kahverengi örtülere sarınmış anneannem, gözlerinin altı şişmiş annem, annemin kucağında patates suratlı kardeşim. Kardeşim elden ele geziyor, annem beni yakışıklı abinin kucağından alıyor. “Kızım,” diyor. “tespih boşluğundan almış nefesini. Allah’ın işine bak.” Ağlamaya başlıyor.

* * *

Rüyaları hayatımıza yordukça yorulduk. Ben de yoruldum annemin gördüğü rüyalarından. Rüyaları şaşırtamazsın ya. Annem üç diş bekliyordu ne kansız ne tükürüksüz eline dökülen üç diş.

Üç kişi bir araya gelince sevdiklerinden, birbirlerinden ayırdı durdu annem o hafta. Annem anneannem ben, ya da anneannem kardeşim ben çıkamıyorduk dışarı.

Derken haber geldi. Yengemin üç çocuğu geliyordu onu ziyaret etmeye, yola çıkmaları şerefine yengemin heyecanla yaptığı baklavaları bile yemiştik. Baklavalar kadar tatlı olmadı ama ziyaretleri, arabaları şarampole yuvarlanmış. Yuvarlandıkları yerin tam olarak neresi olduğunu anlamadım ama hepsi kötü durumdaymış. Evdekiler çok ağladı. Annem ağladı. Ama hep bildim ki annem rahatladı. Ölüm bize gelmiyordu çünkü. Yengemin çocuklarıyla hiçbir zaman samimi olmamıştık; hiçbiri ‘bizden’ sayılmazdı. Zaten

yılda bir görürdük ama yengem için ağladık. Ölüm bu, ağlamaktan başka bir şey yapılmıyor. O gece annemle birlikte uyuduk, ne ben gark gark sesler çıkardım ne o musluk açtı. Gelmeyen ölümü kendimiz getirerek rahat uyumuşuz o gece.

* * *

Sabah olduğunda haberler ben uyanmadan eve varmış. Yengemin çocuklarının ikisi yoğun bakımdan çıkmış. Birisi ölmüş. Geriye iki kişi kalıyordu. Yine tehlike vardı. Yine annemde, gördüğü rüyanın endişesi ve hüznü vardı. Yine diken üstündeydik.

Derken günler geçti, ne oldu ne bitti bilmiyorum ama toplandık gittik. Geride bıraktık ahşap-taş evimizi, ineklerimizi, sinimizi, merdivenlerimizi. Kaçtık gittik. Kaçtık diyorum çünkü duydum. Kaçtığımızı duydum.

Yeni evimiz, böcekli bir apartman dairesiydi. Mutsuzduk, hayal kuramıyorduk, teyzemden mektup alamıyordum, babam gelmemeye devam ediyordu, eski evi özlüyordum.

Sormayı akıl bile edemediğim sorularıyla kalakaldım öylece senelerce. Sonrası silik bende; ama tatil saydığımın bir sürgün olduğunu sonraları öğrendim. O böcekli apartman dairesinde korktuğum gecelere, babamın olmayışına, babamın nerede oluşuna ilk defa ağladığım gecelere, annemin saçlarımı okşayarak, “Geçecek kızım,” dediği zaman katlanır oldum. Biz kaçtıktan, kimseler kovaladıktan, babamı aradıktan ve bulamadıktan sonra önemini yitirdi her şey hatırımda.

Bir de rüya vardı tabi. Gittikçe hafifleyen yükü ama kendini unutturmayan gerginliğiyle ara ara nükeseden o lanet rüyayı etkisiz kılmak için bir gece, yerde gezen iki hamam böceğini öldürdüm annemin gözleri önünde.

“Bu kadardı, işte bu kadar.”

ŞAPKALI EV YEMEKLERİ

“BEYİN ÇORBAMIZI DENEYİNİZ”

Özgürcan Uzunyaşa

Burada bir şey var. Yani, tam burada işte. Kaba-
barık saçlarının arasındaki o belirgin boşlukta. Kafa-
tasımın içinden o noktaya biraz zehirli gaz salınıyor.
Saçlar dökülüyor o yüzden. Bir de epey kaşıyorum.
Sürekli kaşıyorum, yara oldu. Çirkin görünüyor. Epey
kanlı ve kırmızı. Vücut alışkanlıklarından kolay kurtu-
lamıyor. Kafada beyin yok tamam, ama kalp kan pom-
palamaya devam ediyor.

Neyse ki Şapkali Ev Yemekleri'nde çalışıyo-
rum. Burada kafaya pek ihtiyacınız yok çünkü Şapkali
Ev Yemekleri'nin kendine has şapkasını giyiyorsunuz.
Herkes giyiyor. Aşçıları beyaz, biz garsonların mavi.
Bulaşıkçılar ve hatta temizlikçiler bile giyiyor. Bu-
laşıkçılar sarı giyerken temizlikçiler yeşil giyiyor. Orta
boyutlu bir ilçenin en ünlü lokantasında bu kıyafetler
epey önemli. Çünkü mazallah bir temizlikçiye sipariş
verirlerse çok ayıp olur.

Şuraya parantez açalım, Şapkali Ev Yeme-
kleri o kadar ünlü ki, müthiş beyin çorbasını yemek
için Antalya'dan, Uşak'tan hatta Konya'dan bile
gelenler var. Lokantayı açan Monşer Osman M.
Şapkali, zamanında Avrupa'dan gelmiş. Savaşın
olduğu sıralarda, babası bunu okuması ve ölmemesi
için yollamış. Sonra medenî kanun yürürlüğe girdiği
sıralarda geri dönmüş. Herkes buna Monşer diyor-
muş. Şapka kanununu çok sevmiş, Avrupa'da herkes şapka
takıyor diye hemen şapka takmış ve hiç çıkarmamış.

Sonra da Şapkali soyadını almış. Sakatatlardan
olağanüstü yemekler yapıyormuş. Bu kasabanın halkı
epey sarhoş oldukları için gecenin bir yarısı adamın
evine gelip bağıyorlarmış, “Ulan şapkali, bir kelle paça
çeeek!” diye. Yapana kadar da gitmiyorlarmış. O da so-
nunda lokanta açmaya karar vermiş. Çok iyi kelle paça
ütmesine rağmen, beyin çorbası meşhur olmuş.

İşte böyle tarihi bir müessesenin çalışanı
olma keyfini yaşıyorum. Genç yaşımda beynsiz kaldım
ama sorun değil, pek kullanmıyordum zaten. Yani, Aşçı
Ekrem Abi öyle dedi geçen gün. Antalya Milletvekili
Cumhur Selçuk lokantaya gelmişti, arkasında da yüz
kişi falan vardı. Saymadım ama hepsi takım elbiseliydi,
birbirine karıştırlar bir ara. Buzluktaki beyinlerin hepsi-
ni kullandık ama yetmedi, bir beyin eksik kaldı. Adam
bekliyor, napalım napalım dedik, çözüm bulamadık.
Ben de o sırada kafamdaki yarayı açmış beynimin
üstündeki karıncaları temizlemeye çalışıyordum. Çok
ısıyorlar epey acıyor, görüntü bulanıyor. Takım elbiseli
adamları falan göremiyorum.

Küçüklükten beri böyleymiş, şehir merkez-
indeki Beyinci'de bana uygun bir beyin bulamamış ba-
bam. İstanbul'dan getirtmiş. Kendisinin üç tane beyni
var. Bana nasıl bulamıyor anlamıyorum. Ayrıca onun
da kafasında yara yok. Bana, “Herkesin kafasında
yara vardır, yoksa beyni nasıl takacaklar oraya?” derdi.
Yalan olduğunu, Burdur'a geneleve gittiğimde ordaki

abla bana muamele yaparken öğrendim. Arkadaşlar götürdüler, ben gitmedim. Yalan yok. Benim o taraklarda şeyim yoktur. Zaten çok güzel kelle paça yiyen bir kız var burda. Kısa boylu, şapkası da var; ama masada duruyor. Kelle paçayı önüne koyarken hep yarasını bulmak için bakıyorum ama yok. Onun yerine saçlarından çok güzel sabun kokuları geliyor. Beynimin sarmalları sızlıyor. Buna âşık olmak diyorlar galiba. Bir gün karşısına oturup konuşmak istiyorum; ama oraya gittiğimde oturmanın ne demek olduğunu unutuyorum. Tabii ne demek olduğunu biliyorum da nasıl oturulur onu unutuyorum. Hayatta bazı şeyleri yapmak hiç kolay değil.

“Senin beynin çıkabilenlerden di mi len Ap-pili,” diye seslendi bana Ekrem Abi. Sonrasında ne geleceğini pek bilemeden, “Evet,” diye atladım. Bunu övgü dolu söylüyordum.

“Heh, süper, versene beynini, Cumhurbaşkanı bekliyor bak ebemizi sikecek patron,” dedi sonra. Nasıl şaşırdım size anlatamam. Bu beyni on dokuz sene taşıdım da bir işe yaradığını görmedim. Sadece acı veriyordu. Yine de beynsiz ne yaparım onu çok şey yapamadım. O yüzden kararsız baktım. Ben kararsız baktım, tüm kararlı şeyler kendilerini pek güzel hissettiler. Kararsızlık karşısındaki o haysiyetsiz özgüven artışını gözlerinde gördüm.

“Oğlum ben sana bulucam yenisini, söz. Daha küçük bulurum bu sefer, kafan ağrımaz hem, mis gibi ferah ferah,” dedi. Eh yapacak bir şey yok. Elimi kafama götürdüm ama sonra Kelle Paça Kız geldi aklıma. Onu beynsiz nasıl tavluyacağımı düşündüm. Bulamadım. Biraz garip bir giyimi vardı kızın. Gencecik yaşında yaşlı gibi giyiniyordu, Uzun elbiseler falan. Tarz galiba. Ayrıca çorbasını içtikten sonra, çay eşliğinde kitap okuyup müzik dinliyordu. Bunları yapabilmek için çok sarmallı bir beyin lazım. Ben o kadar şeyi bir arada yapamıyorum. O yüzden beynsiz konuşamam gibi geliyor.

“Abi bana çok sarmallı beyin lazım ama,” dedim.

“Tamam ne istersen alcam söz, kovulcaz amina koduğumun yerinden ya ver şunu hadi,” dedi, beynimi söktü aldı. İlk an biraz canım acıdı. Tamam itiraf edeyim epey acıdı ama kaç saniye sürdü bilmiyorum. Çok saniye sürmedi. Sonra bir ferahlık geldi, vücudumun hiçbir yerinde hiçbir sızı hissetmiyordum. Sanki yoktum ama vardım. İnsan kendini hissetmeyince ne iyi oluyor. Ben yoksam her şey çok güzel. Rüzgâr esiyor ve havada yine oksijen var. Benim ihtiyacım yok. Çünkü ben yokum. Yani öyle sanıyordum. Sonra öksüre öksüre nefes aldım. Yine bir şey hissetmedim tabii. Akciğerlerim vardı hâlâ, “Abi al ciğer de istiyorsan vereyim ütersin,” dedim.

“Salak salak konuşma akciğer olmadan nasıl yaşıycan, ölürsün oğlum ölürsün,” dedi. Sonra yüzüme boş boş baktı. Ya da ben ona boş boş baktım. Bilmi-

yorum, “Al şu çorbaları git masa üç ve dördün, sakın Başkan’a verme, onunki daha olmadı,” dedi. Götürdüm, sakın başkana vermedim. Masa üç ve dörde bıraktım. Mutfağa geri dönecektim ki dış kapının önünde Kelle Paça Kız’ı gördüm. Takım elbiseli ve kel bir adamla konuşuyordu. Epey ağırlıklı görünüyordu. Beyinsiz olduğum için ne yapacağımı bilememek gibi bir durum olmadı bende o anda. Biraz zor da olsa yürüdüm oraya. Kafamda şapka yok gibi geldi çok korktum, ama vardı neyse ki.

“Noluyo?” diye soracaktım, kararım kesindi. Kesindi de artık sormam lazımdı çünkü baya yanlarımda dikilmiş duruyordum. Ellerimi arkadan birleştirme ihtiyacı hissettim. Bir ona bir ona bakıyordum. Kız bana baksın. Bakmıyordu. E hadi şimdi baksın, yine bakmıyordu.

“Bana baksın!” diye bağırdım birden. Olacak iş değildi. Ama oldu, sol gözümü kıptım istemsizce. Yani seğirdi herhalde. İkisi de dönüp bana baktı. Kız hemen atıldı.

“Beyefendi, bu adam beni içeri almıyor, hep geldiğim lokanta diyorum dinlemiyor. Böyle saçma iş mi olur nasıl müessese bu, müşterisini kabul etmiyor!”

“Bakin bayan, benim asabımı bozmayın, içeride milletvekili var diyorum. Alamam,” diye atladı kel.

“Adı üstünde vekil, o vekil, ben asılım. Benim girme hakkım var.”

Olaya müdâhil olma zamanımın geldiğini hissettim. Elimi bir dakika yapar gibi kaldırdım. Söze girmeye çalıştım ama ikisi aynı anda yüksek sesle tartışıyorlardı. Kızın içeri alınması gerektiğini belirtmek istiyordum ama olmuyordu bir türlü. En sonunda kız adama tokat attı. Ortalık sessizleşti. Tokat bende üç defa falan atıldı. Yankı yaptı boş kafanın içinde.

Neden sonra bir anda kızın kolundan tuttum ve var gücümle koşturmaya başladım. Kız tökezledi ama bana ayak uydurmayı başardı. Arkadan bir iki bağırsık geldi. Yeterince hızlı koşamıyordum. Lanet olsun. Bizi oracıkta vuracaklardı. Yeni bir beyne sahip olamadan ölecektim. Allah’ım! Şu hayatta neden beyin diye bir şey vardı. Kolayca ölmek varken neden sürekli umutsuzluk içinde koşmak zorundaydım. Yolun sonunda korkuların yüzüne kapanan bir kapı olsa ve onu kuvvetle çarpmam için beni bekliyor olsa anlardım. Yolun sonunda daha çok düşünmek ve daha çok düşünmekle ilgili bir şeyler vardı. Bilmiyordum ama işte, önünden geçtiğim okulda ya da hemen ilerideki camide bununla ilgili konuşuyorlardı. Düşünmek ve mantık üzerine kurulmamış diyalog kaldıysa da onları da yolumuzun üzerindeki mezarlıkta eminim ki tartışmışlardı.

En sonunda kız durdu. Ben biraz daha koştuktan sonra elimin boş olduğunu fark edebildim. Elini tutan elin artık orada olmadığını fark etmediğinde

sana beyinsiz derler. Dönüp baktığımda geride soluklanıyordu; ama hiç de öyle kızgın ya da üzgün değildi. Gayet sırtıyordu; hatta akciğerlerimi versem iki insan gücünde kahkahalar atacaktı. Dalağımı verseydim keşke.

"Ne koşuyorsun oğlum sen ya? Adam yerinden bile kıpırdamadı. Amma da korkak çıktın," dedi yanıma yaklaşırken.

"Korkmadım aslında," dedim.

"Tabii."

"Aslında dedim."

"Tamam. Sen niye kaçtın ki zaten?"

"Kaçmak gerekiyordu. Bacaklarım var koşarım, hem baya da nefes tüketiyorum. Boşa mı gitsin? Kelin kafası da tertemizdi. Eminim beyni çok güzeldir. Yani şey, organlarını pek iyi kullanıyordur gibi geliyor. Bol bol vitamin alıyor çünkü. Saçlar da olmadığından emen bir şey yok yani enerjiyi, anladın mı?"

Yandaki okulun zili çaldı. Saçmalama arasında bir teneffüs edecektik. Durduramıyordum kendimi, canı pahasına koşan bir dana gibi saçmalıyordum.

"Seninki de pek güzelmış canım, nerden aldın? Ben de istiyorum yenisini, sıkıcı benimki baya," dedi. Ciddi gibiydi, iyice yaklaşmıştı. Öpecek sandım. Öpmedi.

"Yok bende," dedim.

"Hadi ya, sattın mı? Ne kadar piyasası?"

"Satmadım ya iş için lazım oldu," sonra hiç saçmalamadan durumu açıkladım.

"Kötüymüş ya, Kerem Abi'n sana yeni beyin almayacak biliyorsun di mi?"

"Ekrem," diye düzelttim. İnsanların isimlerini doğru söylemek gerekti.

"Ekrem de almayacak." Zaman ölçüsünü kaybetsem de uzun diyebileceğimiz bir sessizlikten sonra devam etti. "Neyse beyinsiz de yaşanır bence sıkıntı yok."

"Nasıl yaşanacak ya? Kafam çok acıyor benim yeter artık." Gözleri falan doldu neden oldu bilmiyorum.

"Acıyorsa neden verdin?"

"Acımayacak diye," devam etmem gerekti, "böyle hep acıyor çünkü, o her şey tıkırında işlerken gecenin bir yarısı sigara içme isteği oluyor ya. Müzik falan açmak istiyorum, açıyorum. Yapacak hiçbir şey yok biliyor musun? Hiçbir şey yok. Sonra aklıma sen falan geliyorsun. Ortalık da karanlık, bilgisayarın ışığı var. Odayı zaten sigara dumanı doldurmuş. Gözlerim yanıyor. Çünkü orda beyinde nikotin tabakası var. Ne kadar patlıcan yesen de gitmiyor. Sonra zaten bir de hüzün var. Beş duyuymuş, ne beş duyusu, o kafanın içindeki şeytan olmadan öyle o. O şeytan hepsini bir-

birine karıştırıyor onların. Adını bile bilmediğin şeyler hissediyorsun biliyor musun? Gecenin bir yarısı neden sen benim odamda bir masa bile olmadığı hâlde işkembe çorbası içiyorsun? Neden sonra kaşığı falan bırakıp çantayı açıyorsun, neden o kalın kitabı okuyorsun? Neden okurken gülümsüyorsun kaleminle üzerine notlar alıyorsun? Neden ben etrafta sen bile yokken gelip seninle konuşamıyorum? İşte o sarmalların arasında kaybolmasam bunlar hep daha kolay olacaktı. İki dakika düşünmesem de şöyle kolundan tutup seninle ta mezarlığa kadar koşsak. Bir gün de yaşayanlardan değil ölülerden korksak. Salak olsak olurdu işte bunlar. Oluyor şimdi bak." Resmen hissizce bunları art arda sıraladım. Ne utandım ne başka bir şey. Süperdi.

Kelle Paça Kız kocaman gözleri ve azıcık gülümsemesiyle beni dinledi orda. Oturmaya bile tenezzül etmedi. Bank vardı ama oturmuyordu. İlk defa bu kadar dinlenmiş olabildim. Orta boyutlu bir kasaba için fazla güzel konuşmuştum belki de.

"Bak işte gördün mü? Benimle konuştun şimdi? Beynin olmadan yaptın hem de tüm bunları. Sonra, beni böyle büyük bir tehlikeden kurtardın," diye fısıldarcasına söyledi.

"Tehlike yok diye sen dedin."

"Senin için tehlikeymiş. Ben kelliye öyle düşman değilim."

Sessizlik oldu yine.

"İstiyor musun beyin?" diye devam etti.

"Güzel bir şey olacaksa neden olmasın?"

"Burada el altından beyin satan bir yer var istasyonun orda, bir bakalım mı ne dersin?"

İşte şimdi ellerimdeki terlerin heyecandan olduğunu anladım. Kalbimde kara tren gecikiyordu.

"Sonra da Muzaffer Amca'nın ordan şalgam alırsın, içeriz biraz. Acılı da olursa süper olur, ne dersin?" diye devam etti. O devam ettikçe Afrika Kıtası Amerika'ya yaklaştı. Bir şey diyemeden istasyon tarafına baktım. Kelle Paça Kız omzuma vurup o tarafa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arkasından seyirttim.

"İçimde olmayan bir şey var," dedim. "Her şeyi daha da kötü yapan bir şey yok içimde."

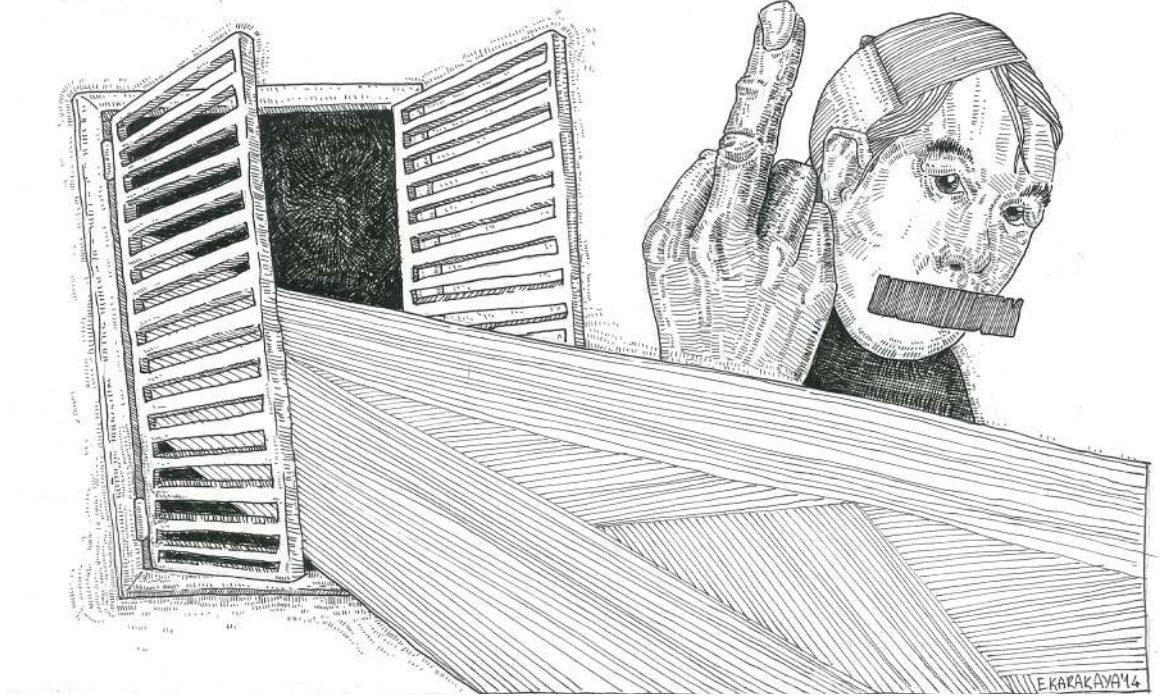
"Hava güneşliken bulutlu gibi bile düşünebiliyordun önceden."

"Evet, şimdi mis gibi her şey, güzel kokular bana bir şey çağırıştırıyor. Sadece her şey olduğu gibi."

Her şey olduğu gibi devam etti. Yol istasyona gidiyordu, istasyonda beyinci vardı. Artık hiç hevesim kalmamıştı, ama şalgam güzeldi. Raylar güzeldi. Kelle paça çok güzeldi. Sonradan öğrendim, Cumhur Selçuk'un beyin çorbası da çok güzelmış.

BAHÇE ÇOCUKLARI

Hasan Basri Çiftçi

I
Pencereme cinler oturdu. Ağızları karla dolu. Kafamı çıkarıp bakayım diyorum, üstüme gülüyorlar. Ben de pencereyi pat suratlarına kapatıyorum. Kocakulak bir tane var ki pek yaman. O gülmeye başladı mı bahçede bir tane bile çocuk kalmıyor. Anlamadım, bu cinler penceremde ne iş görüyor. Geldikleri ilk gün bildiğim bütün küfürleri sıraladım, biri bile gitmedi. İkinci gün çocukken öğrendiğim bütün duaları okudum, bir şey değişmedi. Üçüncü gün hay lanet başınıza dedim, salonda uyumaya başladım.

Ağızlarından karşı binanın pencerelerine kar tükürüyorlar. En uzağa tüküren yarışı alıyor. Komşu şikâyetle geldi geçen. Kocakulak'ın tükürdüğü kar Adaminoğlu'nun okuduğu kitaba gelmiş, o da ıslak kitabı koltuğunun altına kıştırıp kapımı çalmış. Sinirle pencereye koştum, gelin bakalım buraya dememe kalmadan yine bastılar kahkahayı. Tek çocuk kalmadı bahçede.

Ben daha ne edeyim diye dizimi dövdüm de Adaminoğlu çok üstüme varmadı, yürüdü gitti. Pek sevmezdim zaten Adaminoğlu'nu, yine de çok ayıp oldu.

Tak etti de yan bina ikinci kattaki Hocaefendi'ye gittim. Cinlerin pencereme oturduğunu, ona buna kar tükürdüğünü, etraftaki çocukları korkuttuğunu, karşı binadaki Adaminoğlu'nun kitabını ıslattıklarını bir nefeste anlattım. Sonra elimdeki on lirayı masasının üstüne koydum. Hocaefendi gitti, en üst raftaki koyu yeşil kitaplarını bir o yana bir bu yana iteledi, aralarından en kalınını açıp okumaya üflemeğe başladı. Kitabı geri koyduktan sonra geldi ve ne yapmam gerek hepsini söyledi: Pencereye cin oturmuş, ağızları karla dolmuş, ne zaman ki yaz gelir, beklersen ayaz gelir, rüzgârcinleri kovar, ama o zamana kadar, bahçe çocuklarına karış, diyeceğim bu kadar.

II

İşte böyle tanıştım bahçe çocuklarıyla. Eskiden evin önünde gece gündüz demeden civleyen, oyundan başka bir iş bilmez çocuklardı gözümde. Ne zamanki cinler pencereme çöktü, işler değişti. Hocaefendi'den sözü aldığım gibi aşağı inip çocukların ayıgördümüne katıldım. Merhabalaştıktan sonra ayıgördüm nasıl oynanır detaylıca öğrendim. İlk ebe ben oldum, kafamı duvara dayadım, ona kadar saydım, bitince kimi gördüysem ayıgördüm diye bağırıp duvara sobeledim.

Boyu benden uzun yaşı benden küçük bir çocuk tanıdım bahçede, yanağında siyah kocaman bir ben, üstünde sarı çiçekli bir tişört. Meğer Adaminoğlu'nun evladıymış. Ben en son onu sobeleyince yeni ebe o oldu. Kafasını duvara dayayıp ona kadar sayıyordu ki penceremdeki Kocakulak bastı kahkahayı. Bütün çocuklar evlerine kaçıştı. Ben cinlerin kahkahasından kaçan çocukları bir bir bulup ayıgördüm diye duvara sobeledim. Kocakulak'tan korkanın kulakları onunkine benzesin dedim, hay lanet onların başına okudum, gebesiceler yaz gelmezden önce gitmezmiş diye duyurdum bütün bahçe çocuklarına.

Adaminoğlu'nun evladı öne çıktı. He, dedi, Kocakulak'ın kahkahasından korkanın sesi onunki gibi olsun. Diğer çocuklar ardına toplandı, hep bir ağızdan bedduaya katıldı: Penceredeki cinlerden korkanın ağzı onlarınki gibi karla dolsun, gözü onlarınki gibi gece görmez olsun, dili onlarınki gibi küfürde boğulsun, bu vakitten sonra cin olanı adam çarpsın, adam olmayanı Allah çarpsın.

Mahalle ayıgördüm sesleriyle sabaha kadar yankılandı. Bahçe çocukları civledikçe, cinlerin keyfi kaçtı. Hocaefendi ne haklıymış, dedim. Yaz gelene kadar cinlere daha burada huzur yok, diye düşündüm. Ne eve geri girmek, zaten salonda uyumaktan gına gelmişti, ne de cinlerin şeytangöresi yüzlerini tekrar görmek istedim. Sabaha kadar bahçe çocuklarıyla ayıgördüm oynadım durdum.

III

Kocakulak iğrenç kahkahasını her attığında başta Adaminoğlu'nun evladı, arkada onlarca bahçe çocuğu pencereme dönüp dönüp dil çıkardı, nanik yaptı. Artık kimsenin korkup kaçmadığını gören cinler sinirlenip etrafa daha da kar tükürdü. Daha çok kişi kardan ıslanınca, daha çok çocuk dil çıkarıp naniğe başladı. Cinler azdıkça bahçe çocukları yüzler üredi, bahçeye sığmaz oldu. Nanikler ellerden taşıtı, bahçe çocuktan geçilmez hale geldi.

Hal böyle olunca ben de onları alıp buraya

geldim. Bu koca buğday tarlasına. Sonbaharın buğdayotları arasında bir o yana bir bu yana koşuştu çocuklar önce. Sonra işte hep beraber ayıgördümüne başladık. Dört gün üç gece aralıksız oynadık. Dördüncü gece Kasap Dilaver, Marangosman, Esenmarket hepsi bahçe esnafından bir grup yaşlı başlı adam çocuklara katıldı. Dedim, hey ne oluyor beyler, siz yokken torun torba ne yer, onlar da torun torba ahaburda deyince doğrusu verecek cevap bulamadım, onları ayıgördümün yeni ebeleri ilan ettim.

Çocuklar ne zaman sıkılır, yaz ne zaman gelir diye beklemekten bıktım usandım. Aman yaz gelse de evime girsem diye içim içimi yerken, bu cinler ben bahçe çocuklarını tarlaya getirince huzura ermiş olmasın, diye aklıma bir şüphe düştü. Nanikten, dilden kurtulmuşlardı sonuçta. Marangosman'a çocuklara sahip çıkmasını, boş kalınca hep yaptığı gibi bir sol koltukaltına bir sağ koltukaltına bir de bacak arasına tiner püskürtüp çocukları korkutmamasını tembihledim ve eve geri döndüm.

IV

Döndüm ki ne göreyim, biri bardağımdan su içmiş, biri defterimden sayfa koparmış, biri yatağımda uyumuş. Cinler pencereden içeri girmiş, evin kenarı köşesi karla dolmuş. Aradım taradım ne Kocakulak'ı bulabildim ne de ötekileri. Evi bu halde görür görmez ne halt edeceğimi bilemeyip derhal Hocaefendi'ye koştum. Yan bina ikinci katın kapısını Hocaefendi'nin karısı Menşuranım açtı. Menşuranım'a sordum Hocaefendi nerede, diye. Misafirleri var az bekle, dedi. Ne meymenetsiz kadın, aynı Adaminoğlu gibi.

Hocaefendi'yi merdiven arasında bekledim. Bir evin halini düşünüp ağladım, bir bahçe çocuklarını hatırlayıp güldüm. Bir cinlerin gittiğine sevindim, bir artık odamda yatabileceğime. Menşuranım artık içeri girebileceğimi söyleyene kadar gözümün önünde bir evin cin çarpmış hali, bir Marangosman'ın elindeki püskürtücüyü alıp orasına burasına tiner sıkması canlandı.

Hocaefendi'yi görür görmez ayağına kapandım, sağ cebine tutunup on lira sıkıştırdım. Bahçe çocuklarına karıştığımı, cinlerin huzurunu kaçırmayı nihayet başardığımı, sonra çocuklar bahçeye sığmaz olunca hepsini alıp arkadaki tarlaya götürdüğümü, geri dönünce evi cin çarpmış bulduğumu, ama cinlerin uçup gittiğini bir nefeste anlattım. Hocaefendi gitti, en alt raftaki açık yeşil kitaplarını bir o yana bir bu yana iteledi, aralarından en incisini açıp okumaya üflemeğe başladı. Kitabı geri koyduktan sonra geldi ve ne yapmam gerek hepsini söyledi: Bahçe çocuklarına alışmışsın, olmadık işlere karışmışsın, ben sana ne dedim, ayazı beklemedin, cinlerin tadı kaçtı, kahkahasını başkasına

saçtı, cin yoksa artık kar da yok, bunu aklına sok.

Ayazı unutmam hepimizin kıyameti oldu.

V

Önde ben, arkada esnaf, onun arkasında Adamınoğlu ve evladı, en arkada da bahçe çocukları günlerce cinleri arayıp durduk. Bulduğumuzda cingördüm diye bağırıp buluştuğumuz duvara sobeleyeceğimize sözleştik. Dualar ettik, küfürler sıraladık, ama bir daha bu sokağa, bu bahçeye, hatta bu mahalleye cin min uğramadı, kar yağmadı.

Bahçe çocukları bir daha kar görmedi, sonra hepsi büyüdü. O günden sonra doğan diğer çocuklar

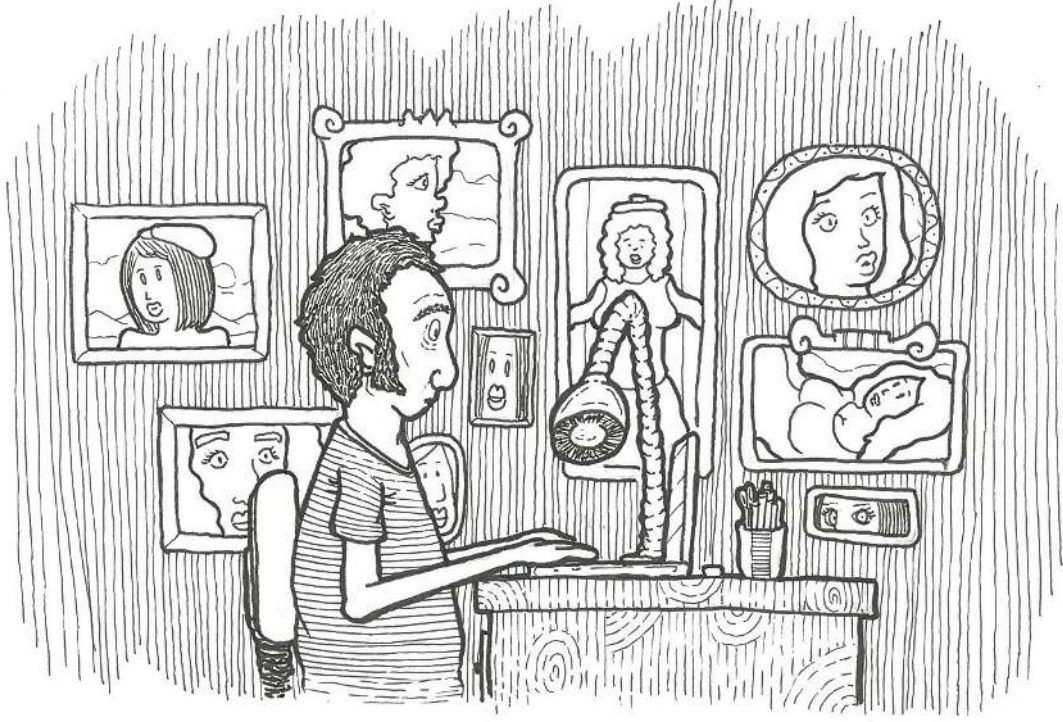
kar ne bilmeden civlediler, pencerecin cinli öyküsünü annelerinden dinlediler. Menşuranım bir daha kar görmeden ölüp gitti. Hocaefendi arkasına Kasap Dilaver'i, Marangosman'ı, Esenmarket'i alıp kaç kez kar duasına çıktı, bir işe yaramadı. Esnafın torun torbası başkasının ana babası oldu. Adamınoğlu karısını, evladını alıp en azından kar yağın başka bir şehre göçtü. Kocakulak ne çok rüyama girdi, kahkahası ne çok hayallerimi işgal etti de yanıma bir kez daha olsun gelmedi. Hocaefendi'nin dediği ayaz buraya hiç vurmadı.

Bense en çok kar görmeyi özledim.

İşte böyle ayrıldım bahçe çocuklarından.

DEVİRAN DÖNERKEN

Ömer Can Saroğlu

Mavi dosya dikkatini çekti. Masif ağaçtan el yapımı ahşap masanın üzerindeki bu dosyada, "Mahallemizde" isimli bir kağıt yığını duruyordu. Gizli olması gerektiğini düşünerek ojeli elini üzerinde gezdirmeden önce etrafına baktı. Sessizliğin sağladığı güvenle dosyayı açıp uzun uzun içindekilere baktı. Henüz tamamlanmış duran bir edebiyat yapıtı olduğuna şüphe yoktu. Sevgilisinin son çalışması bu olmalıydı. Birazdan uyanacak oluşundan korkmasına rağmen merakı baskın geldi ve içindeki şiirleri okumaya başladı. Ruhun huzur bulamayışıyla ilgili karanlık tasvirleri olan birkaç şiire göz gezdirdi. İlgisini çekmişti. İlgisini çekmeseydi dün gece içinde gezen adamın saçlarını çekip başının her bir yanına öpücük kondurmaz, sevgisinin gerçek olduğunu ifade etmeye korkan diline rağmen alternatif anlatım biçimleri kazandırmazdı kendine. Kaybetmekten korkarak bir geyiği kaçırmayan avcı adımlarını bu kadar ustaca attığına göre kararlıydı. Dosyanın içinde kendisine yazılan bir şiir var mı diye bakmak geldi aklına. Zaten aklındaki de hep bu değil miydi. Artık unutmuştu yakalanabileceğini. Sağ baş parmağının altından kayan sayfaların içinde kendisini

mutlu edecek ve karşılıklı aşkın doygun tadını verecek o kağıt parçasını aradı durdu. Dosyanın kağıt hisirtıları yaklaşan sessiz adımları örttü. Sadece dikkatini verdiği bu beyaz kağıtların üzerindeki yazılar kalmıştı geriye. Sonlara doğru, "Ayçiçek Tarlalarında Devran Dönerken" adlı bir şiir görüp bakmıştı. Kendisine dair ipuçlarını ararken bir el kolunu tuttu, "N'apıyorsun burda?" dedi.

"Hiç, merak ettim de bu neymiş diye, baktım ben de. Kızdın mı?"

"Kızdım. Bana sormalıydın okumadan önce."

Daha fazla kızması gerektiğini düşündüğü için incitmeye korktuğu bu kış çiçeği onda bir ikilem yaratıyordu. Henüz kahvaltı etmediği için açlık duygusu baskın geldi.

"Neyse, boşverelim. Bir daha izinsiz okumazsın sen de. Kahvaltıdan sonra Koçtaş'a gidelim mi?"

"Olur, n'apıcaz orda?"

"Ampuller bitmiş. Bir iki de ıvır zıvır almalı. Senin de istediğin bir şey varsa alırız. Sen de artık bu evin parçasısın."

Öpüştüler. Memnun edici her söz karşılığını alıyordu dünyanın sakın akışında. Mutfağın küçük balkonundaki ampullerden biri patlamıştı. Dün gece bu yüzden kilerden almaya çalıştığı şarabı karanlıkta seçmişti. Ucuzlardan istiyordu, yanlışlıkla pahalı bir tane seçip geri koymaya üşenmişti. İçerken "Ampülü değiştirmeliyim," diye düşündü. Hem belki Serin de bu evde yaşamaya başlarsa, belki bundan sonra ampulleri o değiştirdi. Ev işlerinden pek hoşlanmıyordu. Onun işi daha çok ladin ağacından bir usta marangoz tarafından işlenmiş masif masada tasarruflu ampul kullanmadığı tek masa lambasının ışığı altında bilgisayarın boş yazı sayfalarına bakıp onları büyük bir melankoliyle doldurmaktı. Para kazandığı iş bu olmasa da, mesleği olarak banka formlarına 'şair' yazmaktan hoşlanıyordu. Oysa o da bankalar da biliyordu ki şiiirden para kazanılamazdı. Bu yüzden gelir kalemlerinin dayanağı ailesinden kalan evlerden gelen kira ödemeleriydi ki bunlar da arada sırada ucuz şarap içmeye katlanabilecek bir şair için yeterliydi.

Kahvaltıda endüstrinin pazarladığı organik yumurtalardan tavada omlet yaptı, birkaç kez havaya attı. Şu ufak numaralarla mutfakta da fena olmadığının mesajını veriyordu Serin'e. "Gel bu eve, çamaşırlarımı yıka," diyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Ya geçen gün seninkinin kitabını aldım, inanır mısın, ağla ağla mahvoldum. Romantik serseri! Nerden buluyor bunları? Kızım var ya çok şanslısın ha! Armut dibine düştü."

"Ne romantiği ya, abartma kızım. Normal biri işte. Sen bakma yazdıklarında, onların hepsini kafasından uyduruyor."

Hayal ettiği gibi olmamıştı. Koçtaş'ta tasaraffulu ampul arayan, aldığı su kovasını, su kaçırıyor diye değiştirmek için iade bölümünde yarım saat harcayan birini hayal etmiyordu. Hele az benzin yaksın diye kilimayı bile açmamakta diretecek kadar cimri olması Serin'i soğutmuştu. Daha öncede tanıdığı erkeklerin onu hayalkırıklığına uğrattığı olmuştu, ancak o da zaten bu kaba lümpenlerden kaçıp kendini bir şairin kollarına atarken artık hak ettiği şekilde karşılanacağına ve kibar bir beyle beraber olmayı tadabilmeyi hayal etmemiş miydi. Devran dönüyordu, ama tanıdığı erkekler hep bir yerde kesiyor, herhangi biri bir yönden diğerini andırıyor ve totalde aradığını bulamamaktan kaybeden o oluyordu.

Şimdi karşısına geçip sevgilsinin masif ağaç masasında kurduğu romantik hayallerle kendini kaybeden bu arkadaşının zırvalarını dinlemek de ona düşüyordu. Söylese anlamazdı, erkek ırkının temelde aynı kaba inşaata sahip olduğunu kanıtlamak yıllar sürerdi. Alışverişin kadınlar arasında yatıştırıcılığını bildiğinden biraz daha mağaza gezip vakit geçirmenin zamanı geldiğini önerdi. Kahvelerini bırakıp alışverişe devam ettiler.

Alışveriş boyunca arkadaşı devam ediyordu: Yatakta nasıl, mum ışığında yemekler yiyor musunuz, dans etmekten başını döndürüyor mu, en büyük fantezisi ne, uyandığında başucunda senin için yazdığı şiiirleri buluyor musun, şarap banyosu yapıyor musunuz...

Babasından kalan siyah beyaz çubuklu formayı giymiş, bira ve çerez koymuştu masaya. Serin daha ne olduğunu anlayamadan, o televizyonu açıp kanepeye geçti. Serin sorana kadar maç spikerinden başka kimse konuşmadı. Durumu kavramakta zorlanmamıştı ama kabul etmek istemiyordu. Çiftler arasındaki ilk maç gerginliği sadece onun tarafında yaşanıyordu.

Kirli çamaşırları yıkayıp akşam yemeğini yaptığı bir günün akşamında daha fazlasını hak ettiğini düşündü. Suratını yanlış giden bir şeyler var yönünde kırıştırıp karşı tarafa anlamsız, sıkıcı ve zor gelen uzun bir bakış attı ki; Talat da zaten bunu bekliyordu ne var ki Serin sesini çıkarana kadar görmezden geldi.

"Maçı var da bizim takımın... İzleyeyim dedim. Senin için bir sakıncası yok di mi?"

"Yok."

Bazı kısa cümleler insanın büyük hayallerini yıkıp devasa ızdırapları doğuruyor. Serin aile yaşantısından görmeye alışık olduğu bu manzara karşısında sessiz kaldı. Gözleri doldu. Rüzgarın sürekli kendisine doğru estiğini hissediyor, uzaklaşıyordu. Kötü anlara özgü her şeyin olumsuz tarafını görme yoluna girdi. İçi yordu, küfrediyordu, sikiştikten sonra öpmüyordu, bulaşıkları ekseriyetle ona bırakıyor, ilerde bir mağara adamına döneceğinin sinyalini veriyordu. Ayrılırsam n'olur, diye düşündü. Sonra pişman olur muyum diye.

Son iki haftadır hesap şaşmış, devran dönmüştü. Önceki tecrübelerinden bildiği bunun sonunun ayrılık olduğuydu. İncinmekten korkan benliği

göreceği zararı çoktan hesaplamış, kısa vadede geri dönüşün planlarını yapmıştı. Talat bağıırıyordu: "Kartal Gol Gol Gol!"

Beşiktaş maçı kazanmış, Serin evden gitmiş, Talat buzdolabındaki dondurmayı çalışma masasında yerken okkalı bir ayrılık şiiri yazmış; her şey normale dönmüştü. Rüzgarın varlığı ve esiş yönüyle fazla alakalı olmayan insan sabrı, herkesi başka yere sürüklerken aslında meselenin rüzgar veya başka bir şey olmadığını anlayanlar susmuştu. Talat kendine biçilen rolde canı sıkılan ve yalnız kalmaktan hoşlanmayan herhangi biri olmanın hafifliğindeydi. Geceleri sayfalarca şiirler yazmaktan hoşlanmazdı. Yazdığı bir şiiri tekrar gözden geçirip düzeltmeler yapmak onun için pek de rutin olmayan bir düzendi. Daha çok her insana az çok düşmüş melankoliden beslenip arada bir ahşap masasında oturmanın zevkiyle içine biraz viski damlattığı kahvesini içip geçmişine geçirdiği kadınları düşünerek bir şiir yazardı. Ondan fazlası beklendiğinde, o fazlalığı sirkeleyip özüne dönerdi. Bu yüzden hayatındaki kadınlar kalıcı olmaz, sadece onun hislerini tamamlayan duygu nesnelerine dönüşürler ve şiir için gereken duygu kuvveti oluştuğunda birer birer yanından silinirlerdi.

Çapkın olmayışına rağmen her zaman yanında bir kadın oluşu, onu anlamsız boşluklara gömmüş, varolan ruhani ihtiyaçlarının duyarsızlaşmasına sebep olmuştu. Kadınların Koçtaş mobilyasına göre kurulumlu oluşu onları biraz daha değerli kılıyordu, o kadar. Tıpkı kusurlu mobilyalar gibi yanındaki kadınlar da değişiyor; hiç çürüğünü zaafını bilemediği yeni kadınlar omzuna başını koyuyordu.

Beynimi dinlendirmek için alkol alıyorum, di-yordu onu tanıyan kadınlara. Onlar da karşısındaki adamı hoş etmek için içki ısmarlıyorlardı. Bar, gece kulübü ortamlarında onu pek tanıyan olmazdı, yine de arada çıkan bir iki sadık okuyucu onu gördükten sonra büyük bir şaşkınlıkla yanına gider ve koyu bir sohbet başlardı. Alkolün ve uyuşturucunun her dans edenin vücudundan ısırdığı gecelerde bu sohbetlerin başlangıcı normalin aksine çok kolay gerçekleşirdi. Sokakta veya bir kafede veya imza gününde gördüklerinde değerli birini rahatsız edebilecek olmanın verdiği tedirginlikle yanına kolay yaklaşamayanlar böyle ortamlarda yılan olur, ellerini hemen omzuna atarlardı. Serin öyle yapmamıştı. Yanında gördüğü adamın şair olduğunu bile bilmiyordu. David Guetta konserinde zaten bir şair görmeyi kimse aklına getiremezdi.

Yaygın olan şairlerin ya caz barlarda ya da mezeli rakı sofralarında takılmalarıydı; tekno trance müziğiyle hap atıp pistte kopan gençlerin arasında olmaları değil.

Serin fark etmemişti. Adam omzuna dokunuyor, kendisinden bir şey istercesine ağzında bir şeyler geveliyordu. Yuvarlak yüzü, kafasındaki seyrek saçların öne yatış biçimi hoşuna gitmişti. Barda tanıştığı erkeklere ilk başta mesafeli yaklaşan ağır kadın olmanın onu daha değerli kılacağıyla ilgisi sayısız makele okuduğu günden beri öyle davranırdı. O yüzden ağırbaşlı davranarak Talat'ın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Ne var ki Talat sarhoştur. Aslanan ilgiyi Serin'e değil, Serin'in izleyeni huzurlu bir boşlukta ölmeyi vaad eden sırtına gösteriyor, bu sırtın derisine saçlarını geçirebilmek için önce sırtın sahibini tanıması gerektiğini biliyordu.

İlk başta şair olduğunu söylemedi. Genelde öyle yapardı. Ama sarhoş olduğu için, bir de Serin'in sırtı çok güzel olduğu için şiiri pis işlerinde kullanmamayı seçti. Alanda zıplayan kadın erkeklerin çıgıllıkları gecenin balköpüğü aşıklarına fon olurken, terden sıırıslıklam olmuş gömleğiyle Serin'in yanındaki taburede oturup Serin'e "İsmin ne güzel," dedi. "Çok ferah," derken alındaki terleri silip mojitosundan içti.

Saat 10:34. Kafasını hafifçe kaldırıp camdan dışarı, yaklaşmakta olan kara bulutlara doğru baktı. Serin onlara nimbus der, her fırsatta onları ne kadar çok sevdiğini tekrarlardı. Bu yüzden koridorun bir yerine asmış oldukları bir resim vardı, Serin yapmıştı. Nadiren eline fırça alıp tuvalin başına geçerek kara bulutları resmederdi. O vakitlerde Talat da bir yere kurulur, hülyalı pozlar keserek Serin'i seyrederek, uyuyacakmış gibi durmasına rağmen, sanki aklından kainatın en aşk dolu dizelerini tekrarlıyormuşçasına Serin'e bakardı.

Bugün yağmur yağacak, diye düşündü. "Ansızın sokağa fırlayan şemsiye satıcıları da benim gibi sabahın bu erken saatinde gökyüzündeki bulutları mı izliyordur... aslında Serin müthiş bir şemsiye satıcısı olabilirdi... evdeki şemsiye inşallah duruyordur yoksa yine beş lirayı kaptıracağız şemsiyecilere... kapşonlu bir şey giyeyim bari, şemsiye almasam da olur, azıcık ıslanırım... ıslak... aşık... gönlüme çizdiğin nimbuslar... koridorda duruyorlar... ıslanıyorum... ıslanmak... kuşlar gibi ıslanıyorum uçuşum yere... tüm yağmurlar gidişini beklemiş... ve galiba yine bulutlar peşimden gelecek..."

Kotla yattığı için pişman olmuştu. Altındaki

pantolonu çıkarıp donla mutfığa geçti. Buzdolabını açtı. Kahvaltılık bir şey ararken telefonu çaldı.

“İyi ki doğdun, Talaaat... İyi ki doğdun, Talaaat...”

“Teşekkürler Annecim, sabah sabah kaçırmıyorsun yine,”

“On kere aradık oğlum, açmıyorsun, yeni mi uyandın?”

“Allah allah... Duymamışım demek ki.”

Saat 17:16. Ayaklarını ağır hareketlerle ayakkabısının içine sokup bağcıklarını bağladı. Kapıyı kitledikten sonra hızla dışarı çıktı. Caddedeki kırtasiyeye girdi. Önce etrafı kolaçan ettikten sonra satıcıya sordu:

“Merhaba, sizde bu patlayan konfetilerden var mı?”

“Bir saniye, olması lazım. Kaç tane lazım?”

“İki tane yeter. Ne kadar bunlar?”

“Tanesi yedi buçuk. İkisi on beş eder.”

Pahalıymış diye düşündü. Eminönü’de tanesini üç liraya sattıklarına emindi. Ama ses çıkarmadı. Poşeti verirken satıcı “Hayırlı olsun, doğum günü mü var?” diye sordu.

“Ha, evet, küçük kardeşim oniki yaşına basıyor, ailecek kutlayacağız.”

Annesinin verdiği siparişleri aldığına göre, yola koyulabilirdi. Trafiğe girmeden Nişantaşı’na gitmek için araba yerine metroya bindi. Kendi doğumgünüme konfeti alıyorum, ne tuhaf diye düşündü. Serin hala aramamıştı. “Şimdi arasa da ulaşamaz... Ne vardı da metroya bindim... Keşke arabayla gitseydim, hem yeni yapılan Tarlabası’ndaki alt geçitten de geçmiş olurum... Acaba neli pasta almışlardır... İnşallah kestanelidir...”

